AUGUSTINUS
Admont, 12. Jh. Seite 114r
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25973
Copyright: Admont, Benediktinerstift

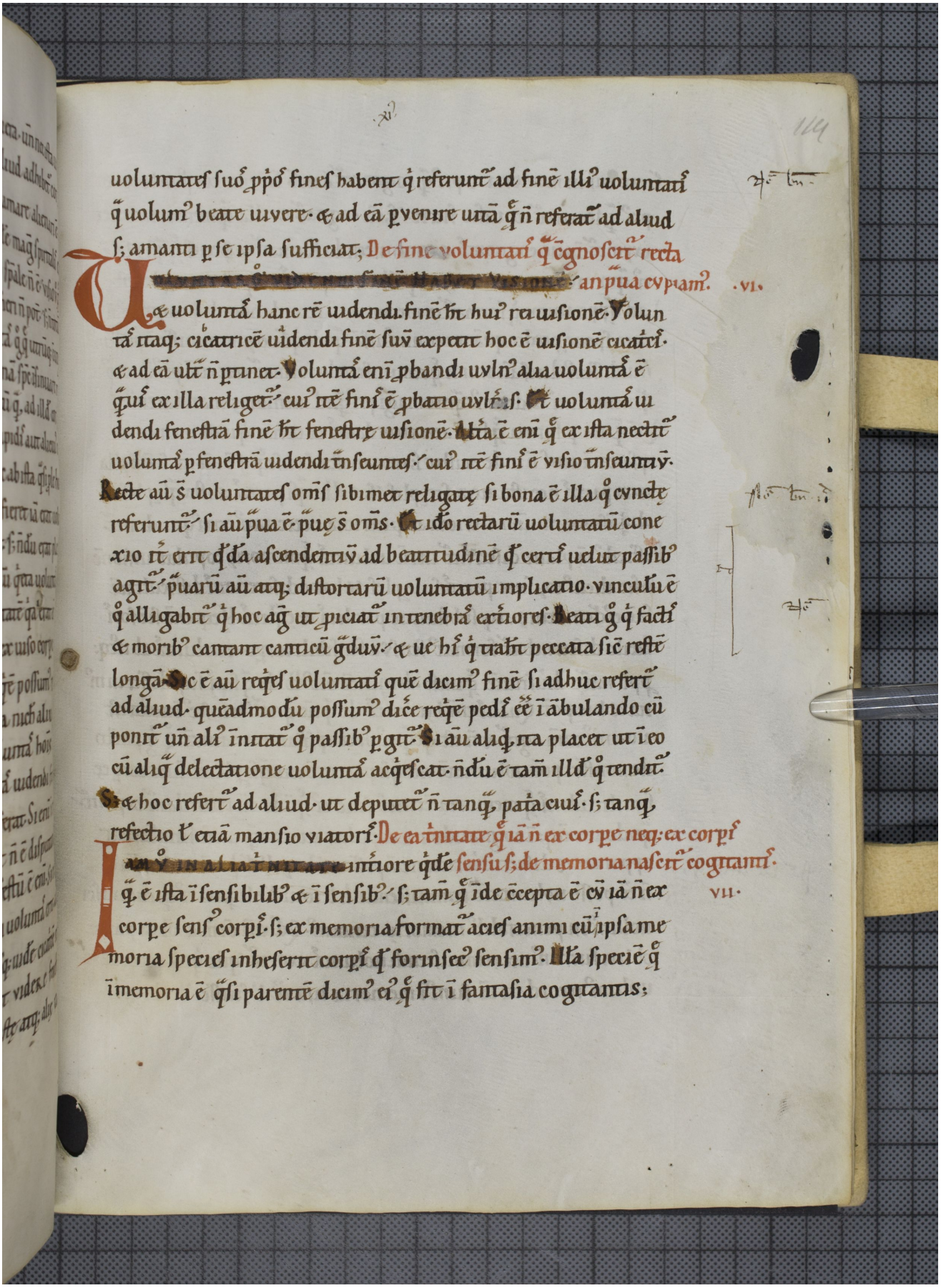

uoluntates suos ꝓpos fines habent q̄ referunt ad finē illius uoluntatis
q̄ uolumus beate uiuere. & ad eā ꝑuenire uitā q̄ n̄ referat ad aliud
s; amanti ꝑ se ipsa sufficiat; De fine uoluntatis q̄ cognoscit recta
[redacted] an p̄ua cupiamus. .vi.
Et uoluntas hanc rē uidendi finē h̄t huius rei uisionē. Volun
tas itaq; cicatricē uidendi finē suū expetit hoc ē uisionē cicatricis.
& ad eā ult̄ n̄ ꝑtinet. Voluntas enī ꝓbandi uulnus alia uoluntas ē
q̄uis ex illa religet. cuius itē finis ē ꝓbatio uulnis. Et uoluntas ui
dendi fenestrā finē h̄t fenestre uisionē. Alta ē enī q̄ ex ista nectit
uoluntas ꝑ fenestrā uidendi t̄nseuntes. cuius itē finis ē visio t̄nseuntiū.
Recte aū s̄ uoluntates om̄s sibimet religate si bona ē illa q̄ cuncte
referunt. si aū p̄ua ē. p̄ue s̄ om̄s. Et ido rectarū uoluntatū cone
xio it̄ erit q̄dā ascendentiū ad beatitudinē q̄ certis uelut passib̄
agit. p̄uarū aū atq; distortarū uoluntatū implicatio. vinculū ē
q̄ alligabit q̄ hoc ag̃ ut ꝓiciat in tenebras exteriores. Beati q̄ q̄ facti
& morib̄ cantant canticū g̃duū. & ue his q̄ trah̄t peccata sic̄ restē
longā. Sic ē aū reqes uoluntatis quē dicimus finē si adhuc refert
ad aliud. quēadmodū possumus dicere reqē pedis ēē ī ābulando cū
ponit un̄ alius īnitat q̄ passib̄ ꝑgit. Si aū aliq̄ ita placet ut ī eo
cū aliq̄ delectatione uoluntas acq̄escat. n̄dū ē tam̄ illd̄ q̄ tendit.
Sed & hoc refert ad aliud. ut deputet n̄ tanq̄ patria ciuis. s; tanq̄
refectio l̄ etiā mansio viatoris. De ea t̄nitate q̄ iā n̄ ex corpe neq; ex corpis
[redacted] interiore q̄dē sensu s; de memoria nascit cogitantis.
q̄ ē ista ī sensibilib̄ & ī sensib̄. s; tam̄ q̄ īde c̄cepta ē cū iā n̄ ex .vii.
corpe sensus corpis. s; ex memoria format acies animi cū ipsa me
moria species inheserit corpis q̄ forinsecus sensimus. Illa speciē q̄
ī memoria ē q̄si parentē dicimus eius q̄ fit ī fantasia cogitantis;